

Κυριακή 9η Ὀκτωβρίου 2022

Κυριακή Γ' Λουκᾶ.

(Λουκ. 7, 11 – 16).

*«ἔδωκεν αὐτόν τῇ μητρὶ αὐτοῦ» (Λουκ.
7, 15).*

Ἐνα συγκλονιστικό θαῦμα παρακολουθήσαμε στό σημερινό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα. Ὁ Ἄρχηγός καί Δημιουργός τῆς ζωῆς συναντιέται μέ τόν θάνατο καί τόν κατατροπώνει. Ὁ Ἰησοῦς συναντιέται στήν εἴσοδο τῆς πόλεως Ναϊν μέ τόν νεκρό γιό μιᾶς χήρας καί τόν ἐλευθερώνει ἀπό τόν θάνατο. Τόν ἀνασταίνει καί τοῦ ξαναχαρίζει τή ζωή. Ὁλοζώντανο πλέον «ἔδωκεν αὐτόν τῇ μητρὶ αὐτοῦ».

Εἶναι πολύ σημαντικό νά καταλάβουμε ὅτι ὁ μόνος πάροχος τῆς ζωῆς εἶναι ὁ Θεός. Ἡ

ζωή δέν εἶναι τό ἀποτέλεσμα κάποιων βιολογικῶν διεργασιῶν. Ἡ ζωή εἶναι ἓνα ἀπέραντο μυστήριο, πού ἀρχίζει ἀπό τόν Θεό καί τό διαχειρίζεται ἀποκλειστικά καί μόνον ὁ Θεός. Ὁ Δημιουργός τῆς ζωῆς ἔχει δικαιώματα πάνω στήν ἀρχή καί στό τέλος της. Ἡ μόνη εὐθύνη τοῦ ἀνθρώπου εἶναι νά σεβαστεῖ τό δῶρο τῆς ζωῆς καί νά δουλέψει ἔτσι ὥστε αὐτό τό δῶρο νά μήν πάει χαμένο. Νά δουλέψει μέ σεβασμό γιά τή ζωή, εἰς τρόπον ὥστε τό διάστημα τῆς ζωῆς του νά γίνει ἡ αἰτία τῆς σωτηρίας του. Νά δουλέψει ἔτσι ὥστε ἡ ζωή νά γίνει μονοπάτι πρὸς τόν Θεό καί ὄχι δρόμος ἐξορίας καί ἀποξένωσης ἀπό τόν Πατέρα του.

Ὁ Κύριος σήμερα ἀνέστησε τόν πεθαμένο γιό καί «ἔδωκεν αὐτόν τῇ μητρί αὐτοῦ». Αὐτό τό κάνει γιά νά θυμίσει σέ ὅλες τίς μανάδες καί σέ ὅλους τούς γονεῖς τοῦ πλανήτη ὅτι τά παιδιά δέν εἶναι δικό τους κατόρθωμα οὔτε δική τους ἰδιοκτησία. Τά παιδιά δέν τά χαρίζει

ὁ Θεός στούς γονεῖς, μόνο τά δανεῖζει. Τούς τά δανεῖζει γιά κάποια χρόνια μέ σκοπό νά τά μεγαλώσουν καί νά τά διαπαιδαγωγήσουν μέ τέτοιον τρόπο ὥστε νά Τοῦ τά ἐπιστρέψουν ὄριμα καί ἔτοιμα πρὸς σωτηρία. Ὁ ρόλος τοῦ γονιοῦ δέν εἶναι νά μεγαλώσει ἀπλῶς ἓνα παιδί. Νά τό ταΐσει, νά τοῦ μάθει γράμματα, νά τοῦ δώσει περιουσία καί νά τό ἀποκαταστήσει. Ὁ πραγματικός ρόλος τοῦ ἀληθινοῦ γονιοῦ εἶναι νά καταστήσει τό παιδί του δεκτικό στήν παρουσία τοῦ Θεοῦ. Νά ἐτοιμάσει τό παιδί του κατά τέτοιο τρόπο ὥστε νά πεινάει καί νά διψάει γιά Θεό, νά ὀλοκληρώνεται στόν Θεό, νά εὐτυχεῖ μέ τόν Θεό, νά ὁμοιάζει μέ τόν Θεό καί νά προσεγγί-
ζει ἀκατάπαυστα τόν Θεό. Ὅταν ὁ γονιός παί-
ξει τό ρόλο του μέ αὐτόν τόν τρόπο, μόνον τότε εἶναι ἀληθινός γονιός, αἰτία τῆς σωτηρίας τοῦ παιδιοῦ του, πρόδρομος τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ στήν ψυχή τοῦ παιδιοῦ του καί

ἀληθινό πρότυπο, ἀξιομίμητο καί ἀγιασμένο. Ὁ γονιός πού θεωρεῖ τό παιδί του δάνειο τοῦ Θεοῦ πρὸς αὐτόν καί ὄχι ἰδιοκτησία του, ἀναπτύσσει μία σχέση μέ τό παιδί ἐλεύθερη, ἰσορροπημένη, χαρούμενη, χωρίς ὑποχρεώσεις, δεσμεύσεις, πικρίες καί παράπονα. Διαπαιδαγωγεῖ χωρίς νά χειραγωγεῖ. Μορφώνει μέσα στό παιδί του τή μορφή τοῦ Χριστοῦ καί ὄχι τή δική του μορφή. Πλάθει ἕναν ἄνθρωπο δυνατό καί ἐλεύθερο, ὄχι ἐξαρτημένο καί ἀδύναμο. Εὐχαριστεῖ τόν Θεό γιά τό δῶρο, ἀλλά δέν τολμάει νά κάνει παράχρηση καί κατάχρηση αὐτοῦ τοῦ δώρου, γιά νά μήν τό καταστρέψει ἀλλά νά τό ἐπιστρέψει καλύτερο ἀπ' ὅ,τι τό παρέλαβε.

Ὁ Χριστός ἀνασταίνει τό νεκρό παλικάρι καί «ἔδωκεν αὐτόν τῇ μητρὶ αὐτοῦ», γιά νά θυμίζει στίς μητέρες ὅλου τοῦ κόσμου ὅτι ὁ θάνατος δέν εἶναι ἡ χειρότερη συμφορὰ πού μπορεῖ νά βρεῖ ἕναν νέο. Ἐάν ὁ νέος ἀποδοθεῖ

στόν Χριστό, ακόμη και νεκρός νά εἶναι, θά ζήσει. Ἐάν δέν χαρισθεῖ στόν Κύριο, ἡ κατά σάρκα ζωή του ξοδεύεται ἄσκοπα. Τό πέρασμα του ἀπό τή ζωή θά μείνει χωρίς ἴχνη, χωρίς ταυτότητα, χωρίς νόημα και σκοπό. Ὁ Χριστός παραδίδει τό ἀναστημένο παιδί στή μητέρα του, γιά νά ὑπενθυμίζει στό διάβα τῶν αἰώνων ὅτι τά παιδιά εἶναι δικά Του, ὅπως τά πάντα εἶναι δικά Του, ὅπως και ἔμεῖς εἴμαστε δικοί Του. Κάτω ἀπό τή σκέψη αὐτή ἡ θλίψη και ὁ πόνος ἀπό τήν ἀπώλεια ἑνός παιδιοῦ γίνεται ὑποφερτός. Ἡ βεβαιότητα ὅτι τό παιδί βρίσκεται ἐκεῖ πού ἀνήκει δημιουργεῖ μία παρηγοριά στήν πενθοῦσα καρδιά τοῦ γονιοῦ.

Σήμερα ὅλ' αὐτά ἀκούγονται ὡς ἀόριστες φιλοσοφίες. Στήν ἐποχή μας τά παιδιά ἔχουν γίνει μικροί θεοί, οἱ ἀπόλυτοι πρωταγωνιστές τῆς ζωῆς, τά πρόσωπα πού κλέβουν τήν παράσταση ὅπου και ἄν βρεθοῦν. Γύρω ἀπό τό παιδί ἔχει στηθεῖ ἕνα πλέγμα ἰδεῶν και συμ-

φερόντων πού τό ἀποθεώνουν. Ἡ σύγχρονη ἐποχή ἀνέβασε τό παιδί σ' ἓνα πάλκο, σέ μία ἐξέδρα πολύ ψηλά καί τό προσκυνάει. Αὐτή ἡ νοοτροπία δημιουργεῖ παιδιά μέ ἐγωισμό, μέ ἀπαιτήσεις, μέ ἴδιον θέλημα, τό ὅποιο εἶναι ἡ αἰτία κάθε δυστυχίας. Τά παιδιά ἀνατρέφονται μέ ἐπιθυμίες, μέ δικαιώματα, μέ ἀμέτρητες ἀπολαβές. Γίνονται ἄνθρωποι χωρίς ἐπίπεδο, ἀκαλλιέργητοι, ἀγενεῖς, ἐγγράμματοι ἀλλά ἀμόρφωτοι, κερδοσκόποι καί καιροσκόποι. Μεγαλώνουν μέ τήν προοπτική νά ικανοποιοῦν τά ἔνστικτά τους καί γι' αὐτό γίνονται κυνικοί, κτητικοί, ἀνάπηροι νά ἀγαπήσουν, ἀνίκανοι νά προσφέρουν, ἀδίστακτοι στό νά ἀρπάξουν. Ἡ εἰρωνεῖα εἶναι πώς οἱ μεγάλοι κατηγοροῦν τούς νέους γιά πράγματα πού εὐθύνονται οἱ ἴδιοι. Ἀφοῦ κατέστρεψαν τά παιδιά, κατηγοροῦν τά ἴδια τά παιδιά γιά τήν καταστροφή.

Σ' αὐτόν τόν κατήφορο τῆς νεότητας ὑπάρχει τό φρένο πού ὀνομάζεται Ἐκκλησία. Ἐάν ἐπιθυμοῦμε νά ἔχουμε νέους δυνατούς καί ἐλεύθερους, χαρούμενους καί δημιουργικούς, πρέπει νά φροντίσουμε ἀπό τήν πιό μικρή ἡλικία νά τούς συνδέσουμε μέ τόν Χριστό. Νά δημιουργήσουμε παιδικές ἀναμνήσεις πού θά συνδέονται μέ τή λατρεία τοῦ Θεοῦ. Νά δημιουργήσουμε συνειδήσεις πού θά ἀκοῦν τή φωνή τοῦ Θεοῦ. Νά δημιουργήσουμε ἐσωτερικές ἀναζητήσεις πού δέν θά ἐξαντλοῦνται στό πεζοδρόμιο καί στίς προστυχιές τῆς ὀθόνης, πού δέν θά ἱκανοποιοῦνται ἀπό τά φθαρτά καί φτηνά αὐτοῦ τοῦ κόσμου. Νά δημιουργήσουμε σχέση μέ τόν Χριστό ὄχι μέσα ἀπό κουραστικά κηρύγματα καί ταπεινωτικές ὑποδείξεις ἀλλά μέσ' ἀπό τό προσωπικό παράδειγμα. Τά παιδιά ἀντιγράφουν. Ἐάν βροῦν κάτι σωστό, ἀντιγράφουν τό σωστό,

ἐάν βροῦν τήν ἁμαρτία, ἀντιγράφουν τήν ἁμαρτία.

Ὁ Κύριος ἀνέστησε τόν νέο σήμερα καί «ἔδωκεν αὐτόν τῇ μητρί αὐτοῦ». Τό ἴδιο θά κάνει μέ κάθε παιδί πού νεκρώνεται ἀπό τά λάθη τῶν μεγάλων καί ἀπό τά λάθη τά δικά του. Θά τό ἀναστήσει γιά νά τό παραδώσει στούς γονεῖς του. Ἡ εὐθύνη, ὅμως, τῶν γονιῶν εἶναι τεράστια. Ἡ εὐθύνη τους βρίσκεται στό νά μήν ἐγκλωβίσουν τό παιδί στήν κτητικότητα τοῦ ἐγωισμοῦ τους καί στίς ἀνασφάλειές τους, ἀλλά νά τό προσανατολίσουν στόν ἀληθινό Πατέρα του, στόν Πλάστη καί Δημιουργό του, πού θά τοῦ ἐξασφαλίσει τήν ἀληθινή καί αἰώνια ζωή. Ἀμήν.